

Chương 61

Huyết Ảnh Tạo Huyết Kiếp

ười chân núi Tuyết Phong, vó ngựa nện rập rần. Độc Cô Thanh Tùng cỡi Long Mã đến nơi, y theo hẹn ước với Vạn Cực Đế Quân.

Không hấp tấp, không vội vàng, ung dung như người dạo núi, chàng lỏng buông cương ngựa, thong thả tiến sâu vào.

Tuy nhiên, thần sắc của chàng có phần nào nghiêm trọng. Chàng kín đáo đảo mắt nhìn tả, nhìn hữu, cố tìm xem có gì khả nghi không.

Đi đã lâu, chàng vẫn không thấy một bóng người, cảnh vật bốn bề hoàn toàn chìm trong hoang vắng. Có lẽ nơi này suốt tháng quanh năm không người lui tới, đến thú rừng cũng không nghe tiếng động, chứ đừng nói là thấy một con vật nào vắng lai.

Chàng cứ đi, đi một lúc lâu, bất giác chàng giật mình, trông ra trước mắt, chàng tưởng mình lầm lẫn, nhưng rõ rệt lắm rồi, trên một tảng đá ven đường, Lam Y Lão Tổ đang ngồi hướng mắt nhìn về phía chàng.

Lão tổ đến đây đã lâu? Lão tổ đến để chờ đón chàng?

Chàng giục ngựa nhanh tới, khi còn độ ba trượng, chàng nhảy xuống đất, vòng tay cung kính chào:

- Độc Cô Thanh Tùng xin bái kiến sư tổ !

Lam Y Lão Tổ nhìn chàng với ánh mắt nghiêm nghị vô cùng, một lúc lâu, lão từ từ hỏi:

- Tiểu tử, ta ngồi đây chờ ngươi hơn nửa ngày rồi, ngươi biết để làm gì chẳng?

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu :

- Tiểu sanh làm sao biết được ý tứ của sư tổ?

Lam Y Lão Tổ tiếp nói :

- Ta chờ đón tại đây để mách cho ngươi một tin quan trọng...

Độc Cô Thanh Tùng kinh dị :

- Tin gì thế hử sư tổ?

Lam Y Lão Tổ trầm giọng :

- Đến ước hội với Vạn Cực Đế Quân lần này tại Huyết Ảnh Cung, chẳng những chỉ một người mà thôi. Ngoài sự có mặt của đông đủ quần hùng võ lâm, còn có hai Thế Ngoại Lão Nhân, dĩ nhiên tất cả đều theo về cánh cửa lão ác ma. Trước một lực lượng hùng hậu như vậy, người có muốn ta giúp người một tay hay không?

Độc Cô Thanh Tùng suy nghĩ một chút :

- Đa tạ sư tổ có lòng lo lắng cho tiểu sanh, song đã có can đảm đến đây rồi, tiểu sanh còn sợ gì ai? Dù cho toàn thể võ lâm hiện diện, kể cả Tam Lão Thế Ngoại, hay bất cứ một nhân vật nào, tiểu sanh cũng thừa hào khí đối phó. Sư tổ khỏi phải nhọc lòng giúp sức. Vả lại, quần hùng muốn đối lập với Huyết Ảnh Tử, mặc dù Huyết Ảnh Tử chưa hề khiêu chiến với họ, thì lão tổ giúp tiểu sanh e không khỏi chuốc lấy lụy phiền.

Lam Y Lão Tổ gật đầu :

- Ta biết lắm, vì ta có hảo ý với người, nên tìm đến đây mách người tình hình như vậy, để cho người đề phòng.

Độc Cô Thanh Tùng cảm động:

- Tình của sư tổ, Thanh Tùng này xin ghi nhớ muôn đời.

Lam Y Lão Tổ thở dài mấy tiếng, đoạn phi thân đi.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn theo bóng lão tổ đến lúc khuất dạng.

Chàng theo con đường trước mặt đi tới.

Chàng đi không bao lâu, đến một gò cao, trên gò, có bóng ba người đang day mặt về hướng chàng.

Tuy còn cách xa, chàng vẫn nhận ra ba bóng người đó không ai khác hơn là Công Chúa và hai nàng Thu và Lan, chàng giục ngựa lướt nhanh đến nơi.

Công Chúa vẫy tay :

- Hải tử! Người không cần xuống ngựa. Ta chờ người ở đây, chỉ để nói một lời thôi!

Độc Cô Thanh Tùng vâng lời, cứ ngồi nguyên trên lưng ngựa, chỉnh sắc mặt trang nghiêm thốt:

- Bá mẫu có lời chi dạy bảo, xin cứ nói, Độc Cô Thanh Tùng dù thấy chết trước mắt cũng không từ nan.

Công Chúa lắc đầu :

- Không, ta chẳng có chuyện gì bắt buộc người đâu. Bất quá, ta chỉ nhắc lại việc nghị bàn với người hôm trước đó.

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu:

- Bá mẫu không nên bận tâm, ngu điệt xin hứa là sau khi mọi việc trang trải xong xuôi rồi, ngu điệt sẽ tán giải môn công để tạ trời tạ đất.

Công Chúa ra vẻ hài lòng :

- Tại phía trước đây có nhị vị Thế Ngoại Lão Nhân cầm đầu thiên hạ võ lâm, hương xuất hơn ba trăm danh thủ chờ đón người. Tất cả đều muốn hạ sát người đấy. Người định đối phó với họ như thế nào?

Độc Cô Thanh Tùng điểm một nụ cười:

- Thì ngu điệt cố gắng giải thích, nếu không ai nghe cho, thì tùy họ muốn làm gì cũng được, ngu điệt quyết không hề phản kháng.

Công Chúa giật mình.

Nàng Lan buột miệng thốt :

- Thanh Tùng ca ! Mình xa nhau chưa bao lâu, tôi không ngờ Thanh Tùng ca lại chóng đổi tính thế !

Độc Cô Thanh Tùng cười nhẹ:

- Thật vậy sao? Tôi đổi tính như thế nào?

Nàng Lan rùn vai :

- Tôi tưởng chừng như hôm nay tôi gặp một người hoàn toàn xa lạ. Thanh Tùng ca hiểu chứ? Thanh Tùng ca khác hẳn ngày nào...

Nàng nhấn mạnh:

- Hiện tại không còn một điểm kiêu hùng, đáng mặt làm trai như lúc tại mặt Hồ Hồng Trạch.

Nàng Thu tiếp lời :

- Thanh Tùng ca cao hứng đến độ để mặc người xử trí thế nào cũng chịu à? Thôi tùy vậy ! Chứ Thanh Tùng ca có lẽ nào không hiểu là thiên hạ võ lâm chẳng bao giờ lượng xét cho đâu. Có điều xin Thanh Tùng ca ghi nhớ là tôi cùng chị Lan luôn luôn chờ đợi tại Đế Cung đây, nếu mọi việc thanh thoả rồi, Thanh Tùng ca cũng nên đến đây một chuyến nhé !

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu :

- Đa tạ hai hiền muội có lòng hoài vọng, song tôi nghĩ là tôi không còn có dịp đến Đế Cung .

Công Chúa lộ vẻ ưu tư rõ rệt.

Nàng Lan và nàng Thu cùng trở mắt, nhìn sững chàng, cao giọng hỏi :

- Tại sao lại không còn dịp nữa, hử Thanh Tùng ca?

Chàng điềm nhiên đáp :

- Dịp dù có, nhưng không thể chụp dịp được, có khác nào như không còn dịp? Hai hiền muội há không hiểu? Huyết Ảnh Tử là cừu địch của Đur Tổ Đại Đế Thần Phong, là cừu địch của toàn thể võ lâm sao? Không, hai hiền muội ạ, tôi chẳng nên bao giờ đến đó nữa, trừ khi tôi tán công rồi mà tôi không chết, chừng đó dù hai hiền muội không mời, tôi cũng phải đến như thường.

Hai nàng không hện mà đồng mắt uơn ướn lệ sầu, song trước mặt Công Chúa, hai nàng không dám để lệ trào tuôn.

Bỗng hai nàng quay nhanh người lại, nhìn về phía sau.

Độc Cô Thanh Tùng cũng kịp thời trông thấy điều họ phát giác, chàng “ạ” lên một tiếng.

Công Chúa thấy lạ, cũng quay mặt lại nhìn, mặt bà biến sắc.

Một đoàn người, phỏng đoán có hơn hai trăm mạng, kéo tới như nước bể tràn bờ.

Vì còn cách xa lắm, bà khó có thể nhận diện được ai, nên chưa biết họ kéo nhau đi đâu đông như vậy.

Tuy nhiên, Công Chúa đã có ý nghi ngờ. Bà lắc đầu gọi Độc Cô Thanh Tùng :

- Sư diệt ! Chắc là chúng rồi đó! Chúng đã phát hiện ra sư diệt, không đợi sư diệt đến nơi, chạy đón đầu liền, đủ biết chúng căm phẫn như thế nào?

Độc Cô Thanh Tùng suy nghĩ một chút, đoạn thốt:

- Ngu diệt không có ý định đối đầu với họ, tốt hơn hết là tránh trước cho xong !

Chàng toan lên lưng ngựa, nhưng còn đâu kịp nữa !

Đoàn người đó, gồm toàn những danh thủ võ lâm, thuật khinh công của họ dù không bằng Độc Cô Thanh Tùng, song cũng đều vào hạng thượng thừa cả, nên chỉ trong thoáng mắt là tất cả đã đến nơi.

Họ cùng kêu to :

- Huyết Ảnh Tử ! Huyết Ảnh Tử !

Độc Cô Thanh Tùng đành phải đứng lại.

Nàng Lan và nàng Thu khẩn trương ra mặt, cả hai hấp tấp thốt:

- Thanh Tùng ca ! Bọn chúng vì Thanh Tùng ca mà đến đó ! Đáng ghét nhất là hai lão Bất Tử Hoa Sơn và Thái Sơn !

Quần hùng đến quá gần. Trong số đó, có kẻ gào lên:

- Huyết Ảnh Tử giết người ! Huyết Ảnh Tử giết người !

Tiếp theo đó, có tiếng rú thê thảm vang lên. Quần hùng nhốn nháo hấn lên.

Riêng Độc Cô Thanh Tùng, lúc đó còn đứng chung với Công Chúa và hai nàng Lan và Thu, nghe tiếng gào, tiếng rú, vô cùng kinh ngạc, tự hỏi :

“Mình ở đây, sao họ lại kêu lên như thế? Ai giết họ mà họ gán cho ta?”

Công Chúa nghe tiếng gào, tiếng rú, biến sắc mặt. Bà vội nắm tay hai nàng Lan và Thu, bảo nhanh :

- Chạy ! Chắc chắn có gì rồi !

Cả ba cấp tốc nhảy lùi lại hơn mười trượng.

Lùi lại xong, Công Chúa nhìn trừng vào Độc Cô Thanh Tùng còn đứng nguyên tại chỗ. Bà muốn trông tận mắt xem chàng sẽ làm gì trước biến người đang âm âm cuộn tới.

Không thể làm sao hơn, Độc Cô Thanh Tùng đành bước tới, đón đầu quần hào.

Càng đến gần, chàng càng nghe tiếng gào, tiếng rú nhiều hơn. Chàng hết sức lấy làm lạ, lại nghĩ:

“Kỳ thật! Mình ở đây, tại sao họ cứ la hét, cứ rú lên như thế mãi? Hay có một Huyết Ảnh Nhân nào khác nữa chăng?”

Bỗng, chàng nghi ngờ, thầm nghĩ:

“Không lý chỉ trong vòng mười hôm ngắn ngủi, Vạn Cực Đế Quân lại có thể hoá thân thành Huyết Ảnh?”

Chàng kẹp mạnh đôi gối vào hông Long Mã. Long Mã hí lên một tiếng vang rền, vọt bổng lên không, tà tà lướt gió bay tới.

Chàng chỉ còn cách quần hào độ mấy mươi trượng, một khoảng cách chỉ cần một cái nhảy của con ngựa là đôi bên đối diện san sát với nhau.

Có kẻ đã trông thấy chàng, vội kêu to lên:

- Huyết Ảnh Tử chạy sang phía này rồi! Anh em ơi! Mau thoát đi kẻo mất mạng!

Tự nhiên, những người đứng gần chàng nhất, rẽ sang hai bên, phóng chân chạy thụt mạng.

Độc Cô Thanh Tùng lại thúc ngựa một phát chân nữa, con Long Mã đến nơi liền.

Ngồi trên lưng ngựa, chàng đồng dặc hét to:

- Các vị bình tĩnh nghe tại hạ nói đây! Độc Cô Thanh Tùng này không hề có ý đối lập với thiên hạ võ lâm, tại sao các vị vừa trông thấy tôi lại bỏ chạy đi?

Mặc chàng kêu gọi, chẳng có ma nào nghe chàng. Kẻ nào đã chạy, cứ chạy luôn, kẻ nào chưa chạy thì bắt đầu chạy.

Trong khoảnh khắc, đoàn người ồ ạt đó đã tan ra tứ phía.

Độc Cô Thanh Tùng hết sức nghi hoặc, nhưng thời gian cấp bách, chàng không thể đứng lặng một chỗ suy ngẫm về tình hình, nên giục ngựa chạy tới, định xâm nhập vào Huyết Ảnh Cung.

Ngựa vừa cất vó, chàng nghe nàng Lan gọi thất thanh phía sau lưng:

- Thanh Tùng ca ! Trở lại ! Trở lại mau !

Chàng giật mình quay lại thấy nàng hơi hãi vận dụng toàn tốc lực chạy như bay đến chàng.

Độc Cô Thanh Tùng hỏi gấp :

- Việc gì thế, Lan muội?

Nàng Lan hấp tấp đáp :

- Huyết Ảnh Tử ! Huyết Ảnh Tử ! Đúng là hắn ! Hắn giết người như điên, thân nằm như rạ, máu đọng thành ao...

Độc Cô Thanh Tùng kêu lên chặn lại:

- Trời ! Còn Huyết Ảnh Tử nào nữa thế?

Nàng Lan giục :

- Đi nhanh, Thanh Tùng ca ! Huyết Ảnh Tử nào cũng thế, chỉ biết thật sự như vậy thôi! Sư phụ và nhị vị Thế Ngoại Lão Nhân đang hỗn chiến với hắn!

Độc Cô Thanh Tùng không chậm trễ, vội kéo nàng Lan lên lưng ngựa, ngồi phía sau mình, đoạn hét lớn :

- Đi ! Tuyệt ca ! Nhanh lên !

Long Mã hí lên một tiếng dài, chạy đi như cuốn.

Nàng Lan ngồi chung ngựa với Độc Cô Thanh Tùng, tuy lo cho sự việc tại cục trường, song lòng nghe khoan khoái lạ.

Rất tiếc là thời gian ngồi chung với nhau như thế không được dài lâu, bởi con Long Mã có sức phi nhanh chỉ trong thoáng mắt là tới nơi rồi.

Còn Độc Cô Thanh Tùng, chàng có lòng dạ nào nghĩ đến người đẹp bên mình, chàng không hề biết được là nàng đang khoan khoái với phút ngắn ngủi bên nhau, chàng thì chú trọng tâm tư vào vấn đề có một Huyết Ảnh Tử thứ hai xuất hiện, còn nàng thì lợi dụng dịp hy hữu này để tận hưởng cái hơi hướm của nhau, cho nên ngồi trên mình ngựa, mà hai người không đồng một cảm nghĩ.

Chàng lo lắng ra mặt, ngựa cứ chạy, chàng cứ lo, chàng nhìn ra trước mắt, hỏi nàng Lan:

- Lan muội ạ, chính Lan muội trông thấy Huyết Ảnh Tử tận mắt chứ? Hắn có hình dáng ra sao?

Nàng Lan đáp :

- Thấy thế nào được hình dáng của hắn? Hắn là một cái bóng, một cái bóng máu, mà cái bóng thì có hình dáng gì? Vả lại, hắn xê dịch rất nhanh, không khác nào một bóng ma, dù nhãn lực có tinh tế đến đâu cũng không tài nào nhận định nổi...

Độc Cô Thanh Tùng trở lại niềm hoài nghi Vạn Cực Đế Quân đã luyện thành Huyết Ảnh Nhân, mặc dù chàng không tin là trong thời gian mười hôm lão ấy không thể nào thành công như vậy được, dù có một lẽ nhiệm mầu nào giúp sức.

Nhưng, ngoài Vạn Cực Đế Quân ra, còn ai khác chuyên luyện Hoá Huyết Công đâu? Bất quá, Vạn Cực Thiên Tôn cùng vài nhân vật khác được lão truyền cho bí quyết, nhưng những người này còn kém lão ấy rất xa, còn lâu lắm họ mới luyện đến. Ngoài Độc Cô Thanh Tùng, còn có một Huyết Ảnh Tử khác nữa?

Vậy Huyết Ảnh Tử thứ hai này là ai?

Độc Cô Thanh Tùng hết sức thắc mắc, chàng lại hỏi nàng Lan:

- Lan muội có thấy người trong Huyết Ảnh Cung không?

Nàng Lan gật đầu :

- Có ! Bọn chúng đang bao quanh cực trường, sẵn sàng tham gia trận chiến nếu Huyết Ảnh Tử gọi đến chúng. Tôi lo ngại dù sư phụ và hai vị lão nhân có thắng được Huyết Ảnh Tử, cũng khó thoát khỏi vòng vây của chúng.

Độc Cô Thanh Tùng lại hỏi :

- Lan muội có thấy Vạn Cực Đế Quân không?

Nàng Lan gật đầu :

- Có. Lão ấy có mặt trong số người bao vây bên ngoài.

Huyết Ảnh Tử đang chiến đấu với Công Chúa và hai vị Thế Ngoại Lão Nhân. Còn Vạn Cực Đế Quân thì đứng bên ngoài tham chiến, như vậy là không phải lão hoá thành Huyết Ảnh Tử rồi.

Nếu không phải, thì ai?

Song, dù Huyết Ảnh Tử là ai đi nữa, hắn đã xuất hiện là một sự kiện vô cùng trọng đại cho chàng. Dĩ nhiên, chàng có bốn phận phải diệt trừ Huyết Ảnh Tử trước tiên để thanh minh với quần hào là dù chàng luyện thành Huyết Ảnh Nhân, chàng không đi ngược với công đạo như toàn thể đang lên án chàng, sau cùng thì vì sự tồn vong của thiên hạ võ lâm, kiếp vận giang hồ chàng phải diệt trừ một mối đại hoạ.

Nhất định phải giết cho kỳ được Huyết Ảnh Tử thứ hai đó.

Gương mặt chàng bừng lên sát khí, đôi gối chàng thúc mạnh vào hông ngựa. Long Mã chạy nhanh như thế mà chàng còn cho là chậm.

Trong khoảnh khắc sau, chàng đã trông thấy xa xa, hai vị Thế Ngoại Lão Nhân, mỗi người một thanh báu kiếm, đang nỗ lực cùng với Công Chúa liên thủ từ ba mặt tấn công vào một bóng đồ tại trung tâm. Công Chúa vận dụng Thần Phong Chưởng với toàn lực tu vi, quyết hạ bóng đồ đó.

Huyết Ảnh Tử! Sự thật hiện ra trước mắt chàng, đúng là có một Huyết Ảnh Tử thứ hai!

Chàng đột nhiên gọi nàng Lan :

- Lan muội! Giữ hộ con ngựa này nhé, tôi phải đến đây lập tức!

Chàng không đợi nàng Lan nói gì, cứ ngồi nguyên trên mình ngựa, nhún chân xuống bàn đạp lấy đà, nhảy vút lên không, cái nhảy đó đưa chàng lên cao hơn hai mươi trượng.

Nàng Lan mục kích thuật khinh công của chàng, bất giác khen thầm:

- Võ công luyện đến trình độ đó, quả thật là tốt cùng rồi. Không thể tưởng tượng một thiếu niên như chàng lại thành tựu như thế nổi!

Độc Cô Thanh Tùng nhảy vút lên cao, khi tà tà rơi xuống.

Chàng vận khởi Hoá Huyết Công, biến thân hình dần dần mờ, lúc đáp xuống mặt đất thì chàng hoàn toàn biến thành Huyết Ảnh Nhân.

Thành Huyết Ảnh Tử rồi, dĩ nhiên chàng xê dịch nhanh chóng vô tưởng, sự xê dịch êm nhẹ như bóng ma, không gây một tiếng động nào, dù là một tiếng gió rít khê.

Chàng xê dịch thẳng đến Huyết Ảnh Tử tại cục trường.

Nơi hai vị Thế Ngoại Lão Nhân và Công Chúa bao vây Huyết Ảnh Tử là một lòng chảo, bốn bề là vách núi, gần như một cái cốc, nhưng lộ thiên. Nơi đó, có hơn một trăm thân người nằm la liệt trong máu.

Nạn nhân gồm những danh thủ trong chính phái.

Nhìn các xác chết, Độc Cô Thanh Tùng kích động vô cùng. Chàng vận hết tốc lực chạy bay đến nơi.

Chàng không nói năng gì hết, nhắm Huyết Ảnh Tử tại trung tâm, lao mình vào.

Dù đang chiến đấu với ba tay thượng đẳng giang hồ, Huyết Ảnh Tử không hề nao núng khi thấy Huyết Ảnh Tử khác tham gia cuộc chiến, hấn ngang nhiên một chống bốn, đúng hơn lúc đó hai vị Thế Ngoại Lão Nhân và Công Chúa chỉ đánh cầm chừng, nhường hẳn cục diện cho Độc Cô Thanh Tùng. Bất quá họ hờm hờm bên ngoài, phòng Huyết Ảnh Tử thoát đi, hoặc bọn Huyết Ảnh Cung ồ ạt xông vào bất ngờ.

Thành thử, cuộc chiến xoay chiều đối lập hai Huyết Ảnh Tử với nhau.

Tại cục trường, hai bóng máu quay quần, xoắn tít, rã ra quần vào, nhanh nhẹn, nhẹ nhàng, kỳ phùng địch thủ, tương ngộ tương tài, đồng cân đồng sức với nhau. Hai bóng máu cùng tận dụng sở năng, cố chiếm ưu thế.

Trong gió lốc của cuộc chiến, mùi máu tanh bốc lên nồng nặc, đứng bên ngoài xa mà hai vị lão nhân và Công Chúa vẫn không sao ngửi nổi.

May là họ có công lực thâm hậu, chịu đựng mọi ảnh hưởng bên ngoài, nếu không thì họ tất phải nôn mửa ngay.

Mấy phút trôi qua, hai bóng máu vẫn giữ thế quân bình.

Bỗng một trong hai Huyết Ảnh Tử hú vọng lên một tiếng dài. Lập tức, bọn người trong Huyết Ảnh Cung, có cả bọn Vạn Cực Đế Quân cùng bày kiếm trận.

Kiểm khí từ bốn phía bốc lên, tạo thành một bức tường dày hơn hai trượng, bao bọc chung quanh, bức tường đó dần dần thu hẹp lại.

Độc Cô Thanh Tùng thất sắc, gấp giọng gọi to :

- Nhị vị tiên bối Thế Ngoại Lão Nhân và Bá mẫu, vào cuộc ngay đi !

Hai vị Thế Ngoại Lão Nhân và Công Chúa mục kích rõ rệt ngoài Độc Cô Thanh Tùng còn có một Huyết Ảnh Tử khác nữa, mà chính Huyết Ảnh Tử này sát hại sanh mạng

người một cách tàn nhẫn, cả ba đã hiểu trắng đen như thế nào rồi, họ không còn ác cảm với Độc Cô Thanh Tùng mới luyện được Huyết Ảnh, để chống đối lại với Huyết Ảnh Tử, nếu không thì cái kiếp vận hải hùng của võ lâm trăm năm về trước lại tái diễn, có lẽ khốc liệt hơn nhiều, qua bao thời gian ô mị hận của kẻ gây tai gieo họa.

Họ ý thức được tầm quan trọng của cuộc chiến hôm nay, họ cùng một loạt hét lên một tiếng lớn, xông vào.

Nhưng, sự tham gia của họ, bất quá chỉ để tạo thành thế cho Độc Cô Thanh Tùng, chứ sự thực thì họ còn phân biệt được bóng máu nào của chàng, bóng nào của địch?

Họ chỉ quanh quẩn ở vòng ngoài, phòng ngừa bọn Huyết Ảnh Cung xáp lại gần, cũng như sẵn sàng ngăn chặn một bóng máu thoát đi.

Họ biết rõ, nếu có một bóng máu thoát đi, tức nhiên bóng đó là thù địch, chứ nếu là Độc Cô Thanh Tùng, chàng thoát đi thì chàng phải gọi cả ba cùng đi. Họ không sợ lắm, hờm hờm bên ngoài.

Đột nhiên, Độc Cô Thanh Tùng nhảy lùi lại mấy bước hiện rõ lại nguyên hình, rồi chàng vận khởi Đại Đế Thần Phong Chưởng, nhắm Huyết Ảnh Tử đánh ra, đồng thời chàng cũng phóng mình theo.

Hai vị Thế Ngoại Lão Nhân lập tức vũ lộng kiếm báu tiếp công.

Công Chúa cũng không chịu kém, tung Thần Phong Chưởng trợ lực.

Bốn người, vừa kiếm báu, vừa Thần Phong Chưởng, cùng một lúc tấn công Huyết Ảnh Tử.

Kiếm báu là vật khắc kỵ của Huyết Ảnh Nhân, Thần Phong Chưởng cũng là khắc chế hữu hiệu Hoá Huyết Công, lại được thi triển đồng thời gian bởi những tay kiệt liệt trong võ lâm, dĩ nhiên áp lực mãnh liệt vô tưởng.

Trong bốn người, dù sao thì hai vị Thế Ngoại Lão Nhân và Công Chúa cũng còn e dè đôi chút, không dám liều lĩnh xáp lại gần, do đó thế công của họ kém phần sắc bén, chỉ có Độc Cô Thanh Tùng lãnh hội được Hoá Huyết Công đến mức siêu thần nhập hoá, chàng không sợ Huyết Ảnh Nhân, nên mạnh dạn xông vào, vả lại chàng

thuộc thuần dương, Thần Phong Chưởng của chàng mãnh liệt hơn của Công Chúa nhiều, thế công của chàng so với đồng đội, hết sức lợi hại.

Cục diện qua loạt tấn công sau cùng của phe Độc Cô Thanh Tùng, hoàn toàn thay đổi, chuyển dần đến cam go, khốc liệt hơn lúc đầu.

Huyết Ảnh Tử rú lên một tiếng vọng dài thê thảm, tiếng rú làm cho người nghe rợn óc rùng mình.

Tiếp theo tiếng rú, hắc xoay nhanh người một vòng, nương theo cái chớp của bóng máu, nhảy vọt ra ngoài vòng chiến, tránh một loạt thế công.

Độc Cô Thanh Tùng khi nào bỏ lỡ dịp tốt, vừa chuẩn bị xuất chiêu vừa nhìn sang chỗ nàng Lan và nàng Thu đứng, cao giọng gọi :

- Lan muội và Thu muội chưa vào, còn đợi chừng nào?

Nàng Lan và nàng Thu dợm xuất thủ, song còn gờm gờm, bây giờ lại nghe Độc Cô Thanh Tùng giục, cả hai chấn động tinh thần, nàng Lan xuống ngựa chạy bay tới, hiệp bọn với bốn người.

Chạy đi, lẽ dĩ nhiên là Huyết Ảnh Tử phải chọn chỗ yếu hơn hết của địch, hắc nghĩ không gì bằng thoát đi ra lối có hai thiếu nữ, bởi dù sao thì hai nàng cũng không có công lực ngang với bốn địch thủ kia.

Hắc lách mình tránh nàng Lan đang lao tới, hắc phóng người ngay vào nàng Thu.

Nàng Thu quát to :

- Người định tìm cái chết à?

Liền theo đó, nàng tung một chưởng kinh, chặn đầu hắc.

Dù biết đó là một chiêu độc thuộc Thần Phong Chưởng, Huyết Ảnh Tử khinh thường, bởi Thần Phong Chưởng lợi hại khi nào kể sử dụng nó thuộc thuần dương, và phải có công lực tu vi thâm hậu.

Nàng Thu là nữ nhân, lại còn non tuổi, thì có gì đáng sợ?

Nhưng, hắc tính lắm. Tuy ít tuổi, nàng Thu dày công luyện tập, nội lực của nàng đành rằng không sánh bằng Độc Cô Thanh Tùng, song lợi hại vô cùng.

Chỉ vì Huyết Ảnh Tử khinh địch, nên khi hắn quay lưng chạy đi, không cẩn phòng bị Thần Phong Chưởng của nàng bay tới, đập trúng người hắn dễ dàng, hắn lại rú lên một tiếng nữa, từ nơi người hắn, bắn ra mấy tia máu đỏ.

Độc Cô Thanh Tùng thấy thế, hét lên:

- Hắn bị thương rồi! Tiếp tục tấn công luôn, đừng chậm trễ!

Đầu người lại bao vây Huyết Ảnh Tử. Rồi thì, bóng kiếm, bóng chưởng hiện ra, lợp không gian, tất cả đều chiếu xuống đầu Huyết Ảnh Tử.

Một tiếng rú kế tiếp vang lên, Huyết Ảnh Tử vọt mình đi, máu rơi dài theo hắn, suốt một khoảng đường hơn hai mươi trượng.

Độc Cô Thanh Tùng cấp tốc tung mình lên không, sà ngang người, bay theo hắn.

Chàng vận khởi thuật Quỷ Ảnh Vô Hình lướt đi, đuổi theo hắn sát gót.

Huyết Ảnh Tử nương gió bay trước.

Độc Cô Thanh Tùng thi triển thuật Quỷ Ảnh Vô Hình bay theo, chàng cố vận dụng hết tốc lực nhưng vẫn không qua mặt hắn nổi. Nhưng, chàng đâu thể bỏ qua, nhất định phải bám sát theo hắn, hắn đi đến phương trời nào chàng cũng phải theo, mất dịp này cảm như không còn hy vọng gì gặp lại hắn, mà hắn còn sống thì nhất định giang hồ từ đây mang tang tóc bi ai không biết đến thời gian nào mới chấm dứt.

Thuật Quỷ Ảnh Vô Hình không đủ hiện lực đuổi theo địch, Độc Cô Thanh Tùng liền hoá thân thành Huyết Ảnh Nhân, quyết bắt cho kịp hắn.

Hai bóng máu một trước một sau, chạy đi phút chốc mất dạng, còn lại hai vị Thế Ngoại Lão Nhân, Công Chúa và hai nàng Lan và Thu tại cục trường. Họ chưa biết nên theo sau hay làm gì khác.

Huyết Ảnh Tử chọn hướng đi băng ngang qua vùng đá núi chập chùng, một vùng vô cùng hiểm trở, Độc Cô Thanh Tùng dù là một Huyết Ảnh Nhân, chạy theo hắn kể cũng vất vả hết sức.

Càng chạy, cả hai càng tiến sâu vào núi, đường càng hiểm trở.

Đến nơi này rồi, nếu Huyết Ảnh Tử muốn ẩn nấp tại một chỗ nào đó, Độc Cô Thanh Tùng sẽ không thể nào phát hiện ra một cách dễ dàng được.

Độc hần ẩn trốn, Độc Cô Thanh Tùng vừa chạy vừa nhìn chòng chọc vào hần.

Đồng thời, chàng dùng pháp truyền âm nhập mật gọi hần:

- Ta với người cùng là Huyết Ảnh Nhân cả, người chạy đến nơi nào, ta vẫn chạy được đến nơi ấy. Người chui lọt vào đâu, ta vẫn chui theo được như thường, như vậy người còn định chạy đi đâu nữa chứ? Hôm nay, dù người có lên trời, xuống đất, ta nhất định theo đến kỳ cùng.

Huyết Ảnh Tử cũng dùng pháp truyền âm nhập mật hỏi lại:

- Tiểu tử! Người học ở đâu môn Hoá Huyết Công đó? Ai truyền bí quyết cho người?

Độc Cô Thanh Tùng gằn giọng:

- Ta cũng không biết tại sao, do đâu mà ta luyện được môn công đó, nhưng khi luyện thành rồi, ta nghĩ rất hổ thẹn vì nó !

Huyết Ảnh Tử cười nhẹ :

- Nếu ta đoán không lầm, thì người có cái kỳ ngộ nơi một gành đá, dựa bờ Hồ Hồng Trạch, trong lần kỳ ngộ đó, người lãnh hội được bí quyết luyện Hoá Huyết Công, có đúng như thế không?

- Đúng thì sao? Không đúng thì sao?

Huyết Ảnh Tử điềm nhiên tiếp nói :

- Nếu không đúng, ta chẳng còn nói gì thêm nữa. Còn như đúng, thì người là kẻ truyền nhân của Vưu Hồi này. Phải, người là truyền nhân duy nhất của ta !

Độc Cô Thanh Tùng thất sắc, kêu lên:

- Người.. Người là Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi, một nhân vật của ba trăm năm về trước? Thật là một sự việc không thể tưởng tượng nổi!

Độc Cô Thanh Tùng nhớ lại việc lấy máu đổi với tuyệt học tại lòng động đá bên cạnh Hồng Trạch Hồ ngày trước, theo di bút của Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi.

Bấy giờ, Vưu Hồi nhờ mấy giọt máu đó mà sống lại, vô hình trung chàng đã cứu sống lão, và vô hình trung chàng là người khuấy động trở lại huyết kiếp đã lắng dịu trăm năm qua rồi.

Dù muốn dù không, chàng không thể trốn tránh trách nhiệm của mình, và ý thức được trách nhiệm đó, chàng càng thấy mình cần phải hạ Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi, diệt trừ mối tai họa cho thiên hạ võ lâm.

Tập niệm dâng lên, Độc Cô Thanh Tùng suy luận về tình hình diễn tiến, vì vậy chàng phân tán tâm thần, khi chàng tỉnh lại thì không còn trông thấy Vưu Hồi ở phía trước nữa.

Chàng khẩn trương ra mặt, cố gắng đuổi theo.

Chàng vừa bực tức vừa hối hận mình quá lơ đãng, để mất hút lão, từ nay về sau còn biết lão ở đâu mà tìm, khi lão đã biết trên đời này còn có chàng thì bao giờ lão lại để cho chàng gặp lại?

Vả lại, hiện tại lão bị thương, cánh phe chàng lại đông người như vậy mà cũng không làm gì chàng nổi, thì sau này, gặp lại lão trong tình trạng phục hồi công lực hoàn toàn, liệu chàng có thủ thắng chăng?

Chàng chạy tới, rồi chàng đảo qua tả, sang qua hữu, tìm khắp nơi xem Vưu Hồi có ẩn nấp chỗ nào chăng.

Đây rồi, chàng đã thấy dấu máu.

Cứ mỗi khoảng cách độ vài bước, có mấy đốm máu rơi chòm một chỗ, dấu máu rơi thành một lối đi ăn sâu vào núi, Độc Cô Thanh Tùng cười lạnh, thầm nghĩ:

“Huyết Ảnh Tử là tay cùng hung cực ác ba trăm năm về trước, y đã chết vì tay Thần Phong Đại Đế, nhờ ta cứu sống lại, bây giờ lại vì ta mà chết!”

Chàng theo dấu máu đi mãi.

Đi một lúc, chàng nhận thấy dấu máu chuyển hướng về một khu rừng. Chàng không do dự, theo dấu máu, vào rừng.

Dấu máu rơi đọng thành vũng khá lớn tại một cội cây. Quanh cội cây không có một dấu máu nào khác nữa, chứng tỏ Huyết Ảnh Tử dừng chân tại đó.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn cội cây, nhìn lên tàng cây, nhìn địa thế chung quanh.

Chàng không thấy có gì khác lạ có thể giúp chàng tìm ra vết Huyết Ảnh Tử, song chàng nghi quyết là y còn quanh quẩn đâu đây.

Bực tức, chàng nhún chân nhảy vọt lên tàng cây, nhìn xuống vẫn không thấy gì.

Rồi chàng nhảy xuống đất, đi vòng quanh gốc cây, thấy có mấy rễ to lồi hẳn ra khỏi mặt đất.

Chàng lấy tay khờ nhẹ vào mỗi cái rễ, nhận ra có một cái gì khác thường hơn tất cả các cây kia. Chừng như rễ đó không liên quan gì đến cội cây cả.

Biết là đầu mối cơ quan nào đó ở tại cái rễ này, chàng xoay trở cái rễ cây này một lúc, nó từ từ di động, chuyển sang một bên, bày ra một cửa hang.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Độc Cô Thanh Tùng chui mình vào đó liền, xuống sâu độ trượng, chàng đến một con đường ngang khá rộng.

Chàng đã thấy có dấu máu trên đường hầm đó.

Hiện tại, Độc Cô Thanh Tùng là một Huyết Ảnh Nhân, chàng còn sợ gì ngoài Thần Phong Chưởng và Bửu Kiếm.

Mà nơi đây, có ai thi triển Thần Phong Chưởng mà cũng không có ai hờm sẵn tại đây sử dụng Bửu Kiếm chống chàng nên chàng yên tâm đi tới.

Chàng đi như bay, trong khoảnh khắc, chàng đến một ngã ba.

Chàng không cần suy nghĩ, cứ theo con đường có dấu máu mà đi.

Bỗng, chàng nghe có tiếng người, chàng lắng tai nghe:

- Tổ sư thọ thương rất nặng, người rơi máu dọc theo con đường về...

Có tiếng đáp lại:

- Phải, người bị thương, nhưng có quan hệ gì? Bất quá người điều trị một thời gian rồi cũng bình phục như thường. Đã chết ba trăm năm mà còn sống lại được, sá gì một vết thương?

Người trước tiếp nói:

- Không rõ tiểu tử Độc Cô Thanh Tùng hiện giờ đến phương trời nào? Nếu đúng là hắn đến Huyết Ảnh Cung, thì hắn cầm như lọt vào tử địa! Nơi đó, có đủ cơ quan như thiên la địa võng, dù quỷ thần vào đấy rồi cũng không hy vọng thoát ra, huống hồ hắn là thai phàm xác tục?

Người sau lên tiếng:

- Theo ta nghĩ thế nào hần cũng mò đến đây. Hần cứ đinh ninh là mẹ, dì, và các vị thúc bá của hần còn bị quản thúc tại Huyết Ảnh Cung. Nhưng thật ra, họ đều bị dời đi nơi khác từ lâu rồi. Hần sẽ phí công vô ích, và chắc chắn hần không bao giờ hần biết nỗi họ bị giam nơi nào mà hồng đi cứu!

Độc Cô Thanh Tùng thâm kinh hoàng, tự hỏi :

“Minh đã lọt vào Huyết Ảnh Cung rồi sao?”

Chàng nhận định phương hướng phát ra tiếng nói, chạy đi như bay. Tận đầu đường có hai tên áo tía đang đứng nói chuyện với nhau, chàng thâm nghĩ:

“Minh không có quyền giết người nữa sao? Minh đã cam kết với bá mẫu là không giết người, ngoại trừ những tên cùng hung cực ác. Nhưng hôm nay, nếu mình giữ lời cam kết đó, thì làm sao thành công được? Không! Nếu không giết chết chúng, chúng sẽ giết mình, chẳng cứu được ai mà lại thọ hại vì một lòng nhân đặt không đúng chỗ. Lẽ đâu vì một lời cam kết phi lý mà để cho bọn ác tự tung hoành sao?”

Đã tìm được quyết định cho hành động của mình, Độc Cô Thanh Tùng lập tức bắn mình đến nơi...

Một tiếng “hự” khẽ vang lên, một tên áo tía gục xuống chết ngay. Tên còn lại định kêu lên báo động, Độc Cô Thanh Tùng đã nhanh tay điểm vào huyệt hần.

Chàng ôn tồn thốt :

- Dừng sợ hãi, ta không giết người đâu ! Nghe ta hỏi mấy điều và trả lời cho thật, ta sẽ tha người khỏi chết!

Chàng trầm giọng cho oai nghiêm hơn :

- Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi hiện tại ở gian phòng nào? Người là kẻ vô can, không lợi gì phải dấu diếm về lão?

Hỏi xong, chàng lôi hần vào địa đạo, giải huyệt cho hần nói được và chàng thu hồi ngay Huyết Ảnh, biến mình trở lại hình dáng bình thường.

Tên áo tía nhìn sững chàng :

- Thật sự người không giết ta?

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu :

- Ta không gạt người đâu !

Tên áo tía do dự một chút :

- Được rồi, tôi sẽ chỉ. Ra khỏi địa đạo này, rẽ sang phía trái, có một toà thạch thất, lão ở trong cái hầm của toà thạch thất ấy !

Độc Cô Thanh Tùng lấy làm lạ :

- Tại sao lão không ở nơi nào khác thơm mát hơn lại ở trong hầm dưới đất sâu?

Tên áo tía giải thích :

- Đại khái hình như khí đất giúp ích lão việc gì đó, nên lão mới chịu khổ chui xuống hầm. Lão kỵ ánh nắng lắm...

Độc Cô Thanh Tùng cười nhẹ :

- Ta tin người nói thật, vậy người sẽ không chết theo đúng lời ta đã hứa ! Bây giờ ta hỏi một điều nữa : Huyết Ảnh Cung bố trí cẩn mật như thiên la địa võng là thế nào?

Tên áo tía đáp :

- Trong Huyết Ảnh Cung luôn luôn có độ hai mươi kiếm khách lừng danh trên giang hồ chờ người. Họ ẩn nấp trong những nơi kín đáo, họ để cho người ra vào thông thả, không ai xuất hiện ngăn chặn người khi chưa cần phải ngăn chặn. Tự nhiên, không phải vì vậy mà không có cạm bẫy hiểm nguy bố trí khắp cùng, chỉ một chút sơ ý chạm vào cơ quan mai phục, là người mất mạng như chơi !

Độc Cô Thanh Tùng cười lạt :

- Cơ quan mai phục gì lại có thể hại được Huyết Ảnh mà ta phải sợ chứ?

Tên áo tía tiếp nối :

- Trong cung còn có mười tám toà hoả thất, nếu người lọt vào một trong mười tám toà nhà đó, lửa sẽ bốc cháy, đốt người thành tro bụi tức khắc !

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu :

- Tốt lắm ! Người cho ta biết cũng khá nhiều, tuy ta giữ lời không hại người, nhưng buộc lòng ta phải chế ngự người một thời gian ta mới yên tâm.

Điểm xong huyết đạo cho đối phương nằm im và không kêu la gì được, Độc Cô Thanh Tùng mới vận khởi Hoá Huyết Công biến mình thành Huyết Ảnh Nhân di chuyển theo địa đạo.

Bên ngoài đầu địa đạo, có một tên áo tím đang đứng cạnh canh phòng.

Nếu mỗi đoạn đường có một tên quân canh phòng như thế, chàng làm sao đi lọt, nhất là chàng không được giết chúng theo lời cam kết với Công Chúa?

Đành rằng gặp bọn kiếm khách, chàng muốn làm gì thì làm, bởi chúng lợi hại hơn, nhưng với bọn hiện tại, bất quá chỉ là những tên tay sai hạng bét, hô đâu làm đấy, giết chúng, khác nào giết những tên vô cơ?

Chàng khó nghĩ vô cùng! Chợt có tiếng quát vang lên đầu đây :

- Con yêu phụ, mau ra đây mà đối chất với ta. Người đã sát hại ca ca ta, vì cần báo thù mà ta cố sống đến hôm nay. Đổng để tìm giết cho được người, yêu phụ, người trốn ở đâu, mau ra đây mà nạp mạng!

Khẩu khí đó đúng là của Địa Tướng. Độc Cô Thanh Tùng rúng động :

- Ân sư đã đến!

Chương 62

Hùng Chiến Huyết Ảnh Cung

 hưng chàng lại phân vân, chẳng hiểu có nên xuất hiện gặp người chăng? Chàng không hiểu ân sư chàng sẽ có thái độ gì về sự chàng luyện tập Huyết Ảnh. Vì chắc chắn là người đã biết được tin ấy qua truyền thuyết của giang hồ, hoặc do Công Chúa mách lại.

Đong, thời gian lúc này không cho phép chàng suy nghĩ dằng dãi, thừa cơ bất ý của một tên áo tím, chàng lách người vượt qua phía trái hắn, xông thẳng vào tòa thạch thất.

Toà thạch thất được đóng kín bằng hai tấm cửa sắt dày, bên ngoài có bốn chữ to màu đỏ chói:

“Bước vào là chết!”

Độc Cô Thanh Tùng cười gằn:

- Phải! Bước vào là chết, nhưng kẻ chết lại là người. Ta nhất định người phải chết dưới tay ta!

Chàng rào quanh toà nhà một vòng, tìm cơ quan mở đóng để vào trong.
Nhưng cần gì phải tìm cơ quan để mở cửa ra?
Có toà nhà nào liên lạc như một khối nguyên đầu?
Ít ra, cũng có chấp nối, cũng có khe hở, chẳng hạn như dưới mái kèo, đòn tay?
Và chàng sẽ biết thành Huyết Ảnh Nhân chun qua những khe hở ấy chẳng chút khó khăn.

Quả nhiên, chàng vào trong một cách dễ dàng, và đứng như tên áo tía đã khai, tại trung tâm thạch thất có một miệng hầm với một người nằm bất động dưới đáy hầm, sắc mặt như xác chết, thân hình khô đét tựa que củi.

Bằng vào da mặt nhăn nhú, nói lên cái xác đó là một lão già, già đến độ không thể đoán được tuổi thật là bao nhiêu.

Trên thể xác gầy đét ấy, máu vấy lốm đốm khắp cùng.

Độc Cô Thanh Tùng không còn nghi ngờ gì nữa, xác kia đúng là Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi.

Chàng nhất định phải giết lão, nếu để lão sống sót, sau khi khôi phục được nguyên thân, lão sẽ tạo lại một sát kiếp hãi hùng của võ lâm trăm năm về trước, và chàng sẽ chịu gián tiếp trách nhiệm, mặc dù chàng không nhúng tay giết người.

Lập tức, chàng thu hồi công phu Huyết Ảnh, trở về nguyên thể đáp xuống...

Chân vừa chấm đất, chàng liền vận khởi Đại Đế Thần Phong Chưởng sắp sửa tung ra...

Nhưng Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi đã kịp thời mở mắt, ánh mắt xanh rờn như mắt rắn độc bắn thẳng về phía chàng...

Độc Cô Thanh Tùng không khỏi rùng mình ớn ớn, cơ hồ suýt nhích bước tháo lui.

Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi đột nhiên vùng dậy, Độc Cô Thanh Tùng không dám chậm trễ, quát to:

- Nạp mạng cho ta!

Lông theo tiếng quát, bàn tay chàng chấn tới một chưởng Thần Phong như sét chớp tủa ra...

Vưu Hồi cũng chẳng kém phần nhanh lẹ, song chưởng nhanh như gió cắt lên đối đầu, tung ra hai luồng kinh đạo chặn đứng chưởng phong đang vút tới.

Bùng!

Qua cái chạm của hai kinh lực, Độc Cô Thanh Tùng nghe khí huyết trong người hỗn loạn ngược trào.

Cho đến bây giờ, chàng mới biết ngoài môn Hoá Huyết Công ra, Vưu Hồi còn là một tay võ công siêu thượng, đã bị thương như thế, lão còn ngang nhiên chống đỡ nổi chưởng lực của chàng.

Nếu trong lúc lão bình thường, vị tất chàng có thể chịu đựng được với lão một lúc lâu?

Không còn dám khinh địch nữa, chàng tức tốc vận khởi Thiên Oai chưởng, đánh ra luôn ba chiêu: Thiên Giảo Địa, Thiên Nộ Địa Oán, và Thiên Sát Địa Hãn...

Chưởng phong vút đi vù vù, cuốn theo sóng gió ùng ùng tưởng chừng toà thạch thất sẽ đổ vỡ trong nháy mắt.

Dù bị thương nặng, Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi vẫn còn thừa tiềm lực chi trì cuộc chiến với Độc Cô Thanh Tùng như thường.

Lão bình thần vận công tụ khí, xuất chưởng ngăn chặn ba chiêu thức ác liệt của đối phương.

Bùng! Bùng! Bùng!

Ba tiếng chạm vang lên, rền như sấm. Song phương cùng thoái hậu, mỗi bên năm bước.

Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi vừa chập choạng lùi lại, vừa hét:

- Cứ đánh! Còn gì nữa cứ giở ra! Giở toàn công lực tu vi, sử dụng toàn sở năng đi! Ta sẵn sàng tiếp đón!

Độc Cô Thanh Tùng trầm nghĩ:

- Lão ngày ghê gớm thật! Nếu hôm nay ta không hạ được lão, nhất định võ lâm sẽ bị lão quét sạch!

Chàng bật cười ghê rợn:

- Được lắm! Nhất định hôm nay, trong hai chúng ta, phải có một chết một sống!

Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi bấu môi :

- Người quyết tử chiến với ta?

Độc Cô Thanh Tùng gần giọng :

- Thế người tưởng ta đến đây để đùa cợt làm vui với người à? Ta sẽ trả người về với bộ xương khô mà ta đã vô tình làm sống lại bên cạnh bờ Hồ Hồng Trạch ngày nào!

Huyết Ảnh Tử cười lạt :

- Người hãy so sánh mình với Thần Phong Đại Đế xem, võ công của người hiện có thể làm ta nổi chạng?

Độc Cô Thanh Tùng quát :

- Ta chẳng cần biết võ công của ta như thế nào, hơn hay kém Đại Đế cũng không quan hệ gì, ta không thể buông tha người hôm nay, đó là cái chắc!

Huyết Ảnh Tử cười kinh hồng:

- Người tin là người thắng ta? Thắng mà làm gì? Liệu người có thoát nổi Huyết Ảnh Cung không?

Độc Cô Thanh Tùng nhấn mạnh :

- Đó là việc sau. Trước tiên, ta phải lấy mạng người!

Chàng vận khởi chân lực, chuẩn bị phát chưởng, tấn công tiếp.

Bỗng bên ngoài có tiếng gọi oang oang:

- Lão yêu phụ! Ra ngay! Ra đây mà nói chuyện với ta! Ra đây để cùng ta thanh toán món nợ cũ!

Độc Cô Thanh Tùng biết Địa Tướng đã đến bên ngoài rồi.

Chàng bỗng nảy sinh một ý nghĩ: thừa lúc Huyết Ảnh Tử không lưu ý đến chàng, chàng nhún chân nhảy vọt đến cánh cửa.

Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi đoán ngay ý định của chàng, bật cười lớn :

- Đừng nuôi mộng! Ta hiểu người đã mang người theo giúp sức người, song vô ích, chẳng một người nào vào đây được đâu! Phần người, đừng mong mở cửa đó nổi, nó chỉ là một miếng sắt liền nguyên khối, nó chỉ có hình thức vờ chứ không phải là một lối ra đâu!

Lão tiếp tục cười, tiếp tục thốt :

- Chỉ có ta là biết cách xê dịch nó thôi !

Độc Cô Thanh Tùng bắt buộc phải trở lại chỗ cũ, thầm nghĩ :

“Ta với lão, công lực tương đương, như vậy biết chiến đấu đến lúc nào mới có sự thắng bại rõ rệt, mà chưa chắc gì ta thủ thắng? Rất có thể lâm vào trường hợp của Thần Phong Đại Đế ngày trước, cả hai cùng bại cả, cả hai cùng chết cả. Ta chết rồi, các sự việc kia, ai lo liệu cho ta? Trên đời này, ngoài ta ra, còn ai địch lại Vạn Cực Đế Quân? Huống chi Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi có thể lực bao trùm thiên hạ? Mẹ ta phải chết sao? Các vị thúc bá ta phải chết sao? Không, ta không thể chết, ta không thể cùng liều mạng chết với lão, lão chết thì chẳng sao chứ ta chết thì nhiều người liên lụy theo ta! Ta chưa thể trí mạng với lão. Nhưng ta phải làm sao? Làm sao?”

Chàng nhìn sững Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi, không biết phải làm thế nào...

Chàng thấy lão càng lúc càng trắng nhợt mặt mày, chứng tỏ nội thương đang hoành hành lão ghê lắm.

Công lực của lão phải tiêu hao lắm, lão đã mất khá nhiều máu, tình trạng của lão suy yếu rõ rệt, chính lúc này là lúc thuận tiện cho chàng trừ diệt lão, không còn thời cơ nào thuận hơn nữa.

Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi trông thấy chàng ngơ ngẩn như thế, biết chàng đang nghĩ đến việc gì rồi, lão nhếch mép cười một nụ cười đầy thâm khổ nhưng không hề có điểm khiếp nhược nào :

- Tiểu tử ! Người thấy sắc mặt nhợt nhạt của ta mà vui mừng chẳng? Nhưng người quên là người cũng chẳng hơn gì ta, có điều người không trông thấy gương mặt của người thôi. Cứ tiếp tục chiến đấu đi, rồi cả hai cùng bại, cùng bị thương rồi cùng chết với nhau. Ta không có ý tử chiến với người thì người đừng nuôi mộng thủ thắng nổi với ta. Chắc người không muốn toà thạch thất này là ngôi mộ chung của chúng ta chứ?

Độc Cô Thanh Tùng nổi giận, nghiêng răng ken két, vung tay phóng Thần Phong Chưởng liên.

Lần này, Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi không nghinh đón, lão nhảy tạt qua một bên, nhường cho kinh đạo của chàng bay thẳng đến vách, đoạn lão thốt :

- Tiểu tử! Ta đã nói thế mà ngươi vẫn quyết tử chiến với ta à? Nếu ngươi muốn liều một còn một mất với ta, ta sẵn sàng làm một cuộc giao đấu với ngươi, giao đấu bằng thích nhưng không phải tại chỗ này. Ta ước định ngươi đến một địa phương nào đó, ngươi có bằng lòng chăng?

Độc Cô Thanh Tùng lại nghĩ:

“Hôm nay, ta đã dùng toàn lực bình sanh, mà vẫn không làm gì lão nổi, dù có kéo dài tình trạng cũng chẳng thu hoạch gì! Lão đề nghị như vậy là có ý dụng hưởng cầu mưu, song ta cũng có thể nhân đó dụng hưởng cầu mưu như lão được lắm chứ!”

Nhưng chàng có thể tin vào lời ước hẹn suông của lão được không?

Chàng trầm giọng “hừ” một tiếng:

- Ngươi định đưa ta vào mưu kế gì đây? Ngươi muốn sống sót thêm vài hôm, để mặc tình tàn sát kẻ vô cơ phải không?

Huyết Ảnh Tử cười nhạt:

- Lầm! Ngươi nhận xét ta hết sức sai lầm!

Độc Cô Thanh Tùng bấu môi:

- Hơn một trăm xác chết rải thúi trên Tuyết Phong Sơn, chưa đủ chứng minh lời nói của ta à?

Huyết Ảnh Tử lạnh lùng:

- Đó là trường hợp bất khả kháng! Ngươi thử nghĩ, ta đã chết từ lâu, người đời hầu như quên hẳn cái oai phong của ta khi sống lại, điều cần làm trước tiên là khôi phục oai phong cũ, nếu ngươi thì ta sống để làm gì? Để chìm luôn trong quên lãng của mọi người sao? Ta muốn giang hồ phải nhắc nhở đến ta mãi mãi.

Độc Cô Thanh Tùng quắc mắt sắc lạnh nhìn hỏi:

- Nếu hôm nay, ta lỏng tay cho ngươi, có khác nào ta để lỏng hổ về rừng?

Huyết Ảnh Tử gạt đầu:

- Ngươi nghi ngờ cũng phải. Lão phu không chối cãi, đã sống lại tức lão phu phải tái tạo cái thình danh lẫy lừng ngày trước, song việc đó không gấp gì, ta có thể cam kết với ngươi, từ đây đến ngày ước hẹn, ta không hại một mạng người nào nữa. Chỉ

sau ngày ước hẹn, nếu ta còn sống, ta sẽ tiếp tục thực hiện mưu đồ của ta. Người bằng lòng chứ?

Độc Cô Thanh Tùng mở to mắt :

- Người nói thật chứ?

Huyết Ảnh Tử “hừ” lạnh :

- Người chưa biết mấy may mắn của ta !

Độc Cô Thanh Tùng “xi” một tiếng :

- Tán khí gì? Ai có công dư khảo tra lịch sử của người mà biết được?

Huyết Ảnh Tử giải thích :

- Lão phu giết người như chém cỏ, đôi tay vấy máu tanh song trọng lời nói như Thái Sơn, nói làm sao là làm vậy, chẳng bao giờ thất tín.

Bỗng Độc Cô Thanh Tùng cười lớn :

- Người sẽ hối hận chăng?

Huyết Ảnh Tử bấu môi :

- Xưa kia, ta vốn biết môn công của Thần Phong khắc chế Huyết Ảnh hoàn toàn, mà ta còn giữ lời hứa giao đấu với lão đến nỗi phải táng mạng nơi tay lão, ta còn không hối hận thay, thì hôm nay, đã chắc gì người hạ nổi ta mà đặt vấn đề hối hận?

Độc Cô Thanh Tùng suy nghĩ một chút đoạn gật đầu :

- Được rồi ! Ta chấp thuận đề nghị của người.

Huyết Ảnh Tử cười nhẹ :

- Mười hôm nữa, trên Thỉ Tín Phong, tại Huỳnh Sơn . Nhớ đấy !

Độc Cô Thanh Tùng nhìn lão một lúc, rồi sắp sửa rời toà thạch thất.

Nhưng, bên ngoài, có kẻ gõ vào cánh cửa sắt.

Nghe tiếng gõ cửa, Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi bỗng cười hắc hắc. Lão cao giọng :

- Tiểu tử ! Rồi người sẽ thấy !

Độc Cô Thanh Tùng trừng mắt :

- Người định làm gì nữa?

Lão vẫn cao giọng :

- Tất cả những báu đao, báu kiếm trong võ lâm đều được gom tụ tại đây. Những đao kiếm đó lại do những kỳ nhân quái khách thủ dụng, nếu bây giờ ta ra lệnh cho họ lập kiếm trận bên ngoài chờ đón người, người sẽ bị hạ rất dễ dàng, không có gì đơn giản bằng.

Độc Cô Thanh Tùng hét to :

- Người làm vậy là có ý hối hận rồi?

Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi cười lạt :

- Không đâu, ta chẳng bao giờ hối hận cả. Đến ngày ước hẹn ta sẽ có mặt. Còn như hiện tại, nếu bọn đó có bày kiếm trận để chặn đón người, bất quá là ta muốn xem người có thể thoát khỏi Huyết Ảnh Cung hay không vậy thôi. Vạn nhất người không may, phải chết tại đây thì ta khởi phó ước mười hôm sau.

Độc Cô Thanh Tùng hét lên như cuồng loạn :

- Người là một kẻ đê tiện đáng khinh bỉ nhất trong thiên hạ.

Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi cứ cười hăng hắc mãi.

Độc Cô Thanh Tùng bỗng thay đổi thái độ, trầm nghĩ :

“Ta sợ gì kiếm trận của chúng chứ? Đây là lúc thuận lợi cho ta huỷ diệt sào huyệt của chúng, ta bỏ qua thì biết đến bao giờ ta trở lại đây được nữa? Vưu Hồi cam kết là trong vòng mười hôm, lão sẽ không hề sát hại mạng người, lời cam kết của lão đâu có hạn chế hành động của ta? Ta vẫn có thể giết người đồng đảng của lão được như thường.”

Chàng cầm hờn, rít khế qua hai hàm răng :

- Vạn Cực Đế Quân ! Vạn Cực Lão Nữ ! Vạn Cực Thiên Tôn ! Các người đã đến hồi mạng vận rồi đấy !

Mặt lộ vẻ căm hờn, nhưng lòng lo lắng, đắn đo vô cùng .

Chàng day qua Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi gần giọng :

- Ta mắc kế bọn người ! Được lắm ! Ta sẵn sàng chờ xem bọn người sẽ làm gì ta!

Mặc chàng nói gì thì nói, Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi cao giọng gọi ra ngoài:

- Các hài tử! Độc Cô Thanh Tùng đang ở trong toà thạch thất đấy! Đừng để cho hắn chạy thoát! Lập tức bố trận đi, hạ được hắn là mình dứt hậu hoạn! Cố gắng lên!

Bên ngoài có tiếng đáp:

- Tổ sư nói phải đấy! Bọn chúng tôi sẵn sàng!

Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi trở lại nói với Độc Cô Thanh Tùng:

- Tiểu tử! Ta biết ngươi có thính danh rất lớn trên giang hồ. Thính danh đó hôm nay phải bị vùi chôn tại đây!

Độc Cô Thanh Tùng sôi giận:

- Ác ma định nuốt lời với ta? Được lắm! Ngươi muốn xuất thủ? Ta cùng ngươi hôm nay quyết một còn một mất!

Huyết Ảnh Tử cầm phần:

- Tiểu tử! Ta đã ước đấu với ngươi tại Huỳnh Sơn, trong mười ngày nữa, tại sao ngươi không chịu tin ta? Ngươi muốn quyết đấu bây giờ? Được lắm! Cứ giữ thủ đoạn đi ta há sợ ngươi sao?

Độc Cô Thanh Tùng đã vận công dồn vào song chưởng, chuẩn bị xuất chiêu, nghe lão nói thế, vội tán công liền. Chàng buông thõng đôi tay, thốt:

- Nếu ngươi không xuất thủ, thì bọn vô dụng kia làm gì ta nổi? Ta chỉ sợ chúng phải mất mạng cả lũ với ta thôi.

Huyết Ảnh Tử “hừ” một tiếng:

- Đừng nói lớn lối! Nếu ngươi thừa bản lĩnh, cứ huỷ diệt Huyết Ảnh Cung đi, ta không hề oán hận ngươi đâu!

Độc Cô Thanh Tùng cười cuồng dại:

- Ta chỉ chờ ngươi nói với ta câu ấy! Ngươi đã nói rồi thì sau này đừng trách ta tàn độc!

Chàng cao giọng gọi ra ngoài:

- Vạn Cực Đế Quân? Các ngươi đã lập xong kiếm trận chưa? Ta sắp sửa ra đây!

Vạn Cực Đế Quân gần từng tiếng:

- Độc Cô Thanh Tùng ! Huyết Ảnh Cung là nơi người chôn xác đấy ! Cứ ra đây, ta sẽ đưa người về châu diêm chúa cho sớm!

Vạn Cực Thiên Tôn phụ họa:

- Độc Cô Thanh Tùng ! Món nợ máu tại Vạn Cực Cung ngày nào, hôm nay người phải trả cho ta !

Độc Cô Thanh Tùng nghe tiếng Vạn Cực Thiên Tôn, thoáng giật mình :

- Thì ra cả hai cha con Huyết Ma Bang Chủ đều có mặt. Rất có thể Vạn Cực Lão Nữ cũng có mặt luôn ! Như vậy chàng phải đối phó cùng một lúc với toàn thể gia đình Vạn Cực ! Họ toàn là những tay thượng đỉnh, họ hợp thành một lực lượng khá hùng hậu lắm rồi. Họ lại có cả mấy mươi tay kiếm lừng danh tiếp trợ, cục diện gay go vô cùng, chứ không phải dễ dàng như chàng tưởng.

Tuy nhiên, chàng không nao núng chút nào.

Vừa lúc đó cánh cửa sắt rít lên.

Độc Cô Thanh Tùng không dám chậm trễ, cấp tốc vận khởi Hoá Huyết Công biến mình thành Huyết Ảnh Nhân.

Huyết Ảnh Tử cười lớn :

- Hay lắm ! Biến mình thành Huyết Ảnh Nhân để xung phá kiếm trận, đúng là người muốn chết gấp !

Cánh cửa từ từ di động, mở một lối nhỏ.

Lối đó dần dần lớn ra, sau cùng thì mở trọn cánh.

Độc Cô Thanh Tùng vừa kịp dùng Huyết Ảnh vọt lên trên mái toà thạch thất, dán mình vào một góc tường, thì một đạo tử quang từ bên ngoài xẹt vào toà thạch thất.

Vạn Cực Đế Quân đã khoa Tử Long Kiếm lướt tới.

Đạo tử quang rực lên, chiếu sáng cả gian nhà, đồng thời khí lạnh bốc ra rợn người.

Tiếp liền theo đó, Vạn Cực Thiên Tôn, tay thủ một bấu kiếm, xuất hiện phía hậu Vạn Cực Đế Quân.

Huyết Ảnh Tử ung dung như người vô sự, không tỏ lộ một vẻ gì có ý tham gia cuộc chiến sắp khai diễn cả.

Lão nhìn về hướng Độc Cô Thanh Tùng vừa ẩn nấp, vừa gọi to :

- Tiểu tử! Còn chờ gì nữa mà chưa chịu ra mặt giao đấu? Đã đến lúc ngươi giở thủ đoạn rồi đó! Ra ngay đi!

Độc Cô Thanh Tùng không lưu ý đến lão, chàng thách thức bọn Vạn Cực Đế Quân:

- Lão ác ma! Cha con ngươi còn chờ gì mà không tấn công ta?

Vạn Cực Đế Quân bật cười ha hả, giọng cười của lão vang dội như sấm, lão ngạo nghễ thốt :

- Tiểu tử! Ngày cuối cùng của ngươi đã đến rồi! Tại sao ngươi chui rúc vào xó kẹt, không chường mặt đối chiến với ta? Oai phong ngươi để đâu? Nói lớn lối làm gì? Liệt Mã Cuồng Đanh ngày nào kiêu hùng lắm, giờ đây biến thành một tên khiếp nhược à? Ra ngay đi!

Độc Cô Thanh Tùng bỗng quát to :

- Hãy giữ mình! Ta ra đây! Tiếp chiêu!

Vạn Cực Đế Quân và Vạn Cực Thiên Tôn vội giữ vững kiếm quyết, thần sắc ngưng đọng lạ thường.

Bên ngoài cửa, hơn hai mươi tay kiếm khấn trương tốt độ, tất cả đều vận dụng công lực, tụ chân khí, chuẩn bị phản công.

Cha con Vạn Cực Đế Quân chong mắt nhìn ra khung cửa, bên ngoài các tay kiếm cũng chong mắt nhìn vào.

Một con muỗi cũng không bay lọt tia nhìn của họ.

Họ đinh ninh nếu Độc Cô Thanh Tùng có thoát ra ngoài tất phải bay vút ra cửa là lối xuất nhập duy nhất của toà thạch thất.

Họ quên hẳn chàng là Huyết Ảnh Nhân, mà Huyết Ảnh Nhân thì có thể chui lọt bất cứ lỗ hổng nào, lớn hay nhỏ cũng thế.

Họ quên điều đó, họ không để ý đến mấy lỗ hổng trên mái nhà, chỗ kéo đòn tay, chỗ giáp mối tường và mái.

Độc Cô Thanh Tùng vào làm sao, thì ra như vậy.

Chàng thoát ra ngoài dễ dàng.

Vừa ra bên ngoài, chàng tán giải Hoá Huyết Công ngay, hiện lại nguyên hình.

Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi trông thấy, lão hét to :

- Các hài tử ! Hắn đã ra rồi đấy ! Quay nhanh người lại, phòng hắn đánh úp phía hậu !

Vô ích ! Bọn kiếm thủ có nhanh nhẹn cách gì cũng không xoay trở kịp với thế công chớp nhoáng của Độc Cô Thanh Tùng, vì hiện nguyên hình xong là chàng xuất chiêu ngay.

Ba tiếng rú vang lên, ba kiếm thủ biến thành đồng xương thịt vụn, bay vút lên không, rơi xuống ngoài xa hơn mấy mươi trượng nhầy nhụa trông tởm vô cùng.

Độc Cô Thanh Tùng nhanh chân bước tới nhặt thanh kiếm của một trong ba tên bỏ rơi lại, án kiếm quyết, theo Kim Long Kiếm pháp của Vô Danh Kiếm Khách, thi triển hai tuyệt chiêu “Đăng, Tường”.

Ở dụng hai chiêu đó, chàng hú vọng lên một tiếng dài, như lúc chàng ở dưới địa huyết trong toà Tề Vương Biệt Phủ tại Kim Lăng.

Thanh kiếm trong tay chàng đảo lộn như rồng thiêng uốn khúc, biểu hiện toàn vẹn tuyệt kỹ của vị Võ Tôn thời trước.

Nếu lúc đó có Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ, chắc người cũng lắc đầu than phục chàng thi triển thuật Ngự Kiếm của giòng họ lão hết sức tài tình.

Trộn một vùng ba trượng, bức màn kiếm quang phủ trùm kín đảo.

Màn kiếm quang từ trên không rủ xuống, chớp chớp như muôn ngàn ánh sao kết hợp, như muôn vạn hạt mưa rơi giao chuyển liên tục.

Đem thuật Ngự Kiếm ra chống đối với quần ma, chàng không còn sợ gì những đối thủ dù họ có trong tay những báu kiếm vô giá.

Hai chiêu Đăng, Tường vừa xuất phát, đối phương lại vang lên mấy tiếng rú.

Tiếp theo tiếng rú, hàng ngũ đối phương đã bắt đầu rối loạn, kiếm trận lung lay thấy rõ, phương hướng, vị trí của mỗi người đều sai lệch hẳn với nguyên thủy.

Trong giây phút đã có bảy tám kiếm thủ táng mạng.

Trên nền địa đạo, máu bốc hơi tanh, thầy phơi nhầy nhựa.

Nơi này mấy chiếc đầu, nơi khác mấy đoạn chân tay, chừng như không còn một thi thể nào toàn vẹn, tất cả đều nhuộm đỏ máu tươi.

Tại Vọng Nguyệt Bình ở Tuyết Phong Sơn, số người chết vẫn nhiều hơn so với hiện tại, song thảm cảnh được phô bày trong một địa diện rộng lớn, thành thử vòm mắt của con người không tập trung trọn vẹn bi thương hải hùng, chứ ở đây cục trường thu hẹp chỉ nhìn thoáng qua là nhận định đầy đủ thảm trạng.

Tất cả những xương tàn cốt vụn, máu loang đều gom nhóm trước mặt nên cảnh tượng có vẻ rợn rùng khủng khiếp gấp trăm gấp ngàn lần.

Độc Cô Thanh Tùng vận dụng toàn công lực tu vi, điều khiển đạo kiếm quang, càng lúc càng linh ảo huyền diệu vô cùng.

Một tiếng hét chấn động cả cục trường, tiếp theo đó một đạo tử quang từ trong toà thạch thất vay vút ra.

Vạn Cực Đế Quân vũ lộng Tử Long Kiếm bá trợ chiến với quần ma.

Lão phần nộ cực điểm, lão không còn do dự nữa, quyết trí mạng với chàng.

Đã khổ công gom tụ bao nhiêu báu đao, báu kiếm về đây để tập trung được số kiếm thủ khét tiếng trên giang hồ...

Đã dày công tập luyện kiếm trận...

Thế mà chẳng làm gì được đối phương, trái lại nhân số phe nhà hao hụt quá nhanh chóng, bảo sao lão không tức uất?

Nhưng, lão càng tức uất hơn nữa là mục đích của lão sai lệch hoàn toàn, bởi kiếm báu khắc chế Huyết Ảnh Nhân, mà Độc Cô Thanh Tùng lại hiện nguyên thần, dùng kiếm thuật đối phó với kiếm thuật, thì lão còn mong gì thủ thắng?

Độc Cô Thanh Tùng vừa trông thấy lão nhảy vào vòng chiến bật cười man dại.

Chàng bỏ hẳn bọn kiếm thủ kia, quét thanh kiếm trong tay vẽ thành một cái móng bạc dài, chúi đầu móng xuống đỉnh đầu Vạn Cực Đế Quân.

Vạn Cực Đế Quân đảo tròn Tử Long Kiếm, ngăn chặn thanh kiếm của chàng vừa phóng sang.

Chàng không chậm trễ, hai tay không lập tức theo Thiên Oai chưởng phát tung luôn chiêu Thiên Sát Địa Hãn, trở ngược lại bọn kiếm thủ.

Bùng!

Mấy tên nữa ngã nhào, vọt máu miệng như pháo hoa.

Đoạn, chàng đưa tay vào mình, lấy ra ba mũi Xạ Phách Châm, một loại ám khí tuyệt độc của Quỷ Vương, thuận thế vung thẳng đến Vạn Cực Thiên Tôn.

Loại ám khí này nhỏ như lông trâu, trừ khi có phòng bị mới phát hiện nổi.

Dĩ nhiên, Vạn Cực Thiên Tôn chẳng hề đề phòng, bởi lão không tưởng rằng trong trường hợp này, Độc Cô Thanh Tùng lại có thể sử dụng ám khí.

Dù có tám tay, vị tất đã kịp thời đối phó với hàng trăm, hàng ngàn nhát kiếm từ bốn mặt tới tấp bay vào.

Lão lãnh trọn ba mũi châm, châm vào mình, theo máu ẩn tàng trong kinh mạch. Nó không hại người tức khắc, chỉ trong một thời gian nào đó, nó mới phát tác, song chỉ làm cho khí phách tiêu mòn, như cái tên của nó.

Chừng Vạn Cực Thiên Tôn phát hiện ra mình trúng ám khí thì quá muộn rồi, chỉ còn có cách là cử vũ khí liều mạng với địch.

Độc Cô Thanh Tùng đưa chân hất một thanh kiếm đang nằm dưới đất tung lên cao, hoành tay bắt lấy, đảo một vòng, đón chặn nhát kiếm của lão.

Chàng ngang nhiên múa kiếm, vừa múa vừa cười to gọi Vạn Cực Đế Quân:

- Lão ác ma! Con trai quý của người đã trúng ba mũi Xạ Phách Châm của ta, hiện tại ta tạm gửi ba mũi châm đó trên người hãn, người nên nhớ là tánh mạng hãn ở trong tay ta, ta muốn huỷ diệt lúc nào tùy thích.

Vạn Cực Đế Quân gầm lên như thú dữ bị thương, lão nhận thấy tình hình biến chuyển càng bất lợi cho lão.

Lão cuống loạn tâm trí, đảo lộn Tử Long Kiếm vù vù, kiếm quang ngời một màu tím sẫm, kiếm khí lạnh như giá băng, kiếm quang và kiếm khí cuốn dồn đến Độc Cô Thanh Tùng.

Chàng không nao núng, vung kiếm tạo một bức tường bọc quanh mình, hộ vệ các huyết đạo xung yếu.

Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi lúc đó từ trong thạch thất bước ra, bước đi ung dung nhưng gương mặt lộ vẻ kinh dị. Có lẽ lão không tưởng tượng được Độc Cô Thanh Tùng hung hăng lợi hại đến thế.

Lão đứng nhìn song phương giao đấu một lúc, tuy lão kinh dị, song lão không có ý gì tham chiến.

Thấy lão đứng đưng như kẻ bàng quang ngoại cuộc, Vạn Cực Đế Quân cấp bách quá, gọi to :

- Tổ sư ! Xin tổ sư giúp một tay, bắt tiểu tử này cho thiên hạ giang hồ từ nay được thái bình.

Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi khoát tay:

- Hài tử ! Tổ sư không thể làm gì được ! Tổ sư hứa với hần là không hề xuất thủ trong vòng mười hôm !

Độc Cô Thanh Tùng bật cười ha ha :

- Lão quái vật, ta khen ngươi biết thủ tín đó !

Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi đắc ý :

- Lão phu thành danh trên giang hồ phần lớn là nhờ thủ tín đó !

Độc Cô Thanh Tùng cười to hơn, thanh bửu kiếm trong tay chàng lại đảo lộn vù vù, vẽ thành muôn đoá kiếm hoa trong chớp mắt, hai kiếm thủ nữa rú lên thê thảm, ngã xuống cục trường.

Vạn Cực Đế Quân lúc đó như cuồng dại, vũ lộng Tử Long Kiếm, gần như không còn chiêu pháp nào cả, một vầng tử quang ào ào bay tới, chụp xuống đầu Độc Cô Thanh Tùng.

Độc Cô Thanh Tùng đã luyện đến mức độ dùng tam mục chân hỏa mà điều khiển bửu kiếm, nên hoá giải chiêu công của Vạn Cực Đế Quân rất dễ dàng.

Chàng trầm giọng hỏi :

- Lão ác ma ! Mẹ ta và các vị thúc bá ta, hiện ở nơi đâu ?

Vạn Cực Đế Quân rút lên :

- Tiểu tử ! Hãy đưa tay chịu trời đi, ta sẽ bảo cho biết chỗ !

Độc Cô Thanh Tùng phẫn nộ :

- Lão ác ma ! Chỉ sợ rồi người không nói cũng không được với ta ! Người hãy chống mắt xem !

Vạn Cực Đế Quân cười ròn :

- Ta không tin người khám phá nổi !

Độc Cô Thanh Tùng bỗng thu kiếm quang lại :

- Nếu người không chịu nói, hôm nay ta sẽ đập nát Huyết Ảnh Cung như bình địa, người sẽ thấy ta nói thế nào làm được như thế ấy !

Vạn Cực Đế Quân không đáp, hớp một hơi thanh khí, hú vọng một tiếng dài.

Tiếng hú vừa dứt, khắp mọi nơi, tả như hữu, tiền như hậu từ dưới đất chui lên vô số đầu người.

Trong khoảnh khắc, hàng trăm, hàng ngàn người hiện ra, đứng lợp toàn cục diện không còn một lối trống. Mỗi người thủ trong tay một báu kiếm thần sắc ngưng đọng vô tưởng, sát khí bốc lên từ ánh mắt bùng bùng.

Tất cả đều hướng về Độc Cô Thanh Tùng, bức dồn chàng vào cái thế bát phương thọ địch.

Bỗng nhiên trở thành trung tâm điểm của một biển người chỉ chực nhả từng đợt sóng ồ ạt nhận chìm chàng trong áp lực hải hùng khủng khiếp.

Độc Cô Thanh Tùng không hề nao núng. Trái lại, chàng còn sôi giận cực độ. Chúng muốn chết thì chàng cho chết, đến lúc này chàng còn đắn đo gì nữa mà phải phân biệt kẻ vô cơ với bọn chủ xương?

Chúng đã cuồng loạn trong trường sát kiếp, thì chàng phải tự vệ, mà phương tiện tự vệ hữu hiệu nhất trong lúc này là lấy bạo trừ bạo, muốn được yên lành, phải mở con đường máu, thoát đi, nếu không muốn làm một cuộc tảo thanh tận gốc.

Chàng tỏ lộ một oai khí hết sức kiêu hùng, khiến tất cả đều rùng mình, chôn chân khựng lại, nhìn chàng với ánh mắt kinh khiếp.

Chàng chưa vội xuất thủ. Chàng day qua Vạn Cực Đế Quân :

- Lão ác ma ! Người định quăng bọn vô dụng này vào lò sát sinh à? Người có thể nhẫn tâm nhìn chúng rơi thây đổ máu à? Cái thảm trạng tại Vọng Nguyệt Bình trên Tuyết Phong Sơn ngày nào, người đã quên rồi sao?

Vạn Cực Đế Quân nhìn sang Huyết Ảnh Tử Vụ Hồi một thoáng, như ngẫm nhắc nhở đến lão tổ sư:

- Độc Cô Thanh Tùng ! Người đứng trước trên đời này chỉ có một mình người là có thể biến thành Huyết Ảnh Nhân.

Câu nói của lão hàm chứa cái ý thỉnh cầu vị Tổ sư của lão tham gia cuộc chiến, tuy hướng về Độc Cô Thanh Tùng mà nói, song ý nghĩa thì dành trọn cho Vụ Hồi.

Huyết Ảnh Tử bật cười “hắc hắc”:

- Hài tử ! Đừng hy vọng gì đến ta nữa. Ta đã hứa với hân rồi, lời hứa ta nặng như núi, không thể nào khinh thường được. Tùy người vận trù quyết sách, điều khiển bọn thuộc hạ đó, đối phó với hân. Song ta cảnh cáo cho người biết, hân lợi hại vô cùng, không thể xem thường hân được ! Ta tưởng người thừa hiểu điều đó, vậy người hãy thận trọng!

Vạn Cực Đế Quân biết không còn cách gì lay chuyển được Tổ sư của lão nữa, lão bật cười ghe rợn, trong giọng cười có cái ý quyết liệt, dù chết cũng không lùi.

Độc Cô Thanh Tùng trầm nghĩ:

“Bá mẫu buộc ta không được sát sanh, có khác nào bảo ta khoanh tay nạp mình cho chúng? Không! Muốn cứu mẹ, cứu các vị thúc bá, ta phải bảo tồn sanh mạng, ta phải dẫm mình trong máu, dẫm lên xác chết của những người quyết hạ sát ta. Trên đời này không ai ngu dại đến bất động trước bọn hung ác luôn luôn hạ sát mình. Huống chi, ta chỉ giết những người đáng giết?”

Chàng rút lên một tràng cười man dại, quét thanh kiếm một vòng, tạo thành một cái móng bạc. Tiếp theo đó, cái móng bạc chớp lên, chuyển mình đảo lộn trên đỉnh đầu bọn thuộc hạ Huyết Ảnh Cung.

Tiếng rú vang lên não nùng thê thảm. Từng chiếc đầu lâu rơi rụng như trái chín lìa cành, từng vòi máu phun lên không, bốc mùi tanh nồng nặc.

Chiếc móng bạc đảo lộn mấy vòng, hơn mười chiếc đầu lâu lăn lông lốc trên mặt địa đạo.

Nhưng đầu càng rơi, máu càng vọt, tiếng gào thét càng vang lên, xác này ngã thì thân hình khác tiến tới.

Thoạt đầu, chúng còn gờm, còn do dự, khi ngửi mùi máu rồi, chúng như cuồng loạn, không còn xem cái chết là gì nữa.

Chúng lăn xả đến, chúng vũ lộng vũ khí, gân cũng vũ lộng, xa cũng vũ lộng, bất kể là vũ lộng để làm gì trong khi Độc Cô Thanh Tùng còn xa tầm vũ khí.

Có một vài kẻ tối mắt, lại chém vút vào người nhà, thành thử cảnh tượng hỗn loạn lên kinh khủng.

Trong cảnh hỗn loạn đó, Độc Cô Thanh Tùng xông xáo như hổ dữ chụp đám dê, thanh kiếm đưa lên, máu rơi thịt đổ, bóng chàng lướt đi đến đâu, tiếng rú thảm vang rền.

Chàng cũng cuồng loạn như chúng. Chàng cũng say máu như chúng.

Chàng tối mắt mà giết, thanh kiếm luôn luôn đảo lộn vút vù.

Người ta vác phảng chém cổ còn khó khăn hơn chàng vung kiếm chém địch.

Bỗng, tai chàng nghe ngựa hí vang lên.

Tiếng hí cách xa độ mười dặm.

Chàng giật mình, nhớ đến Long Mã.

Chàng lo lắng không rõ con Long Mã có bị bọn Huyết Ma Bang hãm hại hay chẳng, song chàng không thể rời ngay cục trường chạy về với nó, bởi đây là dịp duy nhất cho chàng quét sạch Huyết Ảnh Cung.

Nếu bỏ đi rồi, chàng không thể trở lại được.

Chàng càng hiển lộng thần oai, tận dụng thuật Ngự Kiếm, tung hoành trong biển người.

Vừa lúc đó, từ nơi góc đông bắc, một cái móng vàng hiện lên, móng đó uốn vút lên không trung, trút đầu xuống cục trường.

Chiếc móng vàng chuyển đến đâu, máu bắn vọt tung toé đến đó.

Độc Cô Thanh Tùng nhận xét qua thân pháp của bóng người đó, biết y sử dụng kiếm pháp Kim Long của Vô Danh Kiếm Khách.

Bóng đó đầu bù tóc rối, buông xoã phủ cả hai vai.

Chàng hét lên :

- Kẻ mới đến là ai?

Bóng đó giọng đầy khích động :

- Thanh Tùng ca ! Ngươi Nhi đây ! Đại ca không nhận ra tiểu đệ à ?

Độc Cô Thanh Tùng rung động toàn thân :

- Ngươi Nhi ! Hiền đệ ! Trời ! Hiền đệ làm sao thoát thân được ?

Ngươi Nhi dũng mãnh vô cùng, hấn xông xáo giữa quần ma, bất kể sanh tử trở thân oai, vũ lộng Kim Long Kiếm vút vù.

Trong thoáng mắt, lại thêm bảy tám chiếc đầu lâu lăn lông lốc tại cuc trường.

Hắn vừa vung kiếm công địch, vừa cất giọng thê thảm đáp lời Độc Cô Thanh Tùng :

- Việc dài dòng lắm, đại ca ạ. Sau khi trốn thoát rồi, tôi hấp tấp đi tìm đại ca, bất ngờ lại gặp nhau tại đây. Đại ca hãy làm cách nào giải cứu gấp các người ấy, nếu không thì họ sẽ bị chúng hành hạ mà không sống nổi.

Độc Cô Thanh Tùng nghe nhói ở tim, rít lên :

- Mẹ ta ! Các vị thúc bá của ta ! Trời !

Chàng gần giọng :

- Hiền đệ ơi ! Chúng đã làm gì các người ấy ? Hiện tại họ ra sao ?

Ngươi Nhi căm hờn :

- Họ thống khổ không thể tưởng. Chúng làm đủ mọi hình thức hành hạ, dù ai gan lỳ đến đâu cũng không chịu đựng nổi !

Độc Cô Thanh Tùng hét to :

- Giết ! Giết ! Giết hết bọn chúng, ta mới hả phần nào !

Chàng loang kiếm lên mấy vòng, thêm mấy chiếc đầu rơi rụng nữa.

Mắt chàng đỏ ngầu, mặt chàng kéo vòng những đường gân chứng tỏ tinh thần chàng căng thẳng cực độ, sát khí bốc bùng bùng.

Ngươi Nhi cũng phần hận không kém chàng.

Hắn càng nhớ đến cảnh trạng trải qua từ bao lâu nay trong sự quản thúc của bọn ma đầu, càng nghe lòng sôi sục.

Thanh trường kiếm trong tay hắn đảo lộn như rồng thiêng uốn khúc, hắn lướt đến đâu là tiếng rú thảm vang lên đến đó.

Kim Long Kiếm pháp được cả hai thi triển với toàn lực bình sanh.

Quần ma dù là biển người cũng không làm gì họ nổi.

Từng đợt sóng người ào đến, từng đợt sóng tiêu tan, máu đổ tràn ngập, những xác chết lợp dày cục trường, mùi tanh xông lên khó thở vô cùng.

Cả hai say máu, thi đua vũ lộng báu kiếm, họ không gặp một sức phản kháng nào đáng kể cả.

Đột nhiên, không rõ từ đâu bay vút đến cục trường năm bóng người.

Năm người đó xuất hiện liền quát :

- Dừng tay !

Trong một cuộc hỗn chiến, có hàng trăm hàng ngàn người tham gia, tự nhiên có tiếng la hét, tiếng kêu rú vang ầm như bão cuốn, tiếng quát đó dù to đến đâu cũng chìm lặng mất.

Hơn nữa, song phương đã say máu, họ còn nghe gì nữa.

Họ chỉ nghĩ đến giết.

Họ không nghe gì khác hơn tiếng sôi sục của căm hờn.

Họ nào thấy gì khác ngoài hơn là màu máu đỏ.

Máu, máu khắp nơi, trong không gian, trên đất, nơi mình họ, nơi mình địch.

Tiếng quát của năm người đó lại bị át hẳn đi, cuộc chiến vẫn diễn tiến ác liệt.

Năm người đó, chính là hai vị Thế Ngoại Lão Nhân, Công Chúa, Lam Y Lão Tổ và Địa Tướng.

Họ nhìn quan cục trường, thấy từng lớp thân người chồng chất lên nhau, máu đọng thành ao.

Họ xanh mặt, vừa hãi hùng, vừa phẫn nộ.

Họ nhìn Độc Cô Thanh Tùng, chưa kịp nói gì, Vạn Cực Đế Quân trầm giọng lạnh hỏi :

- Huyết kiếp giang hồ đã khai diễn, các ngươi tới đây có dụng ý gì?

Lão quét Tử Long Kiếm qua một vòng, đảo mắt quanh quần ma hét lớn :

- Tiến tới !

Tùng đột sổng người âm âm cuốn nhanh, chực phủ lên đầu Độc Cô Thanh Tùng và Ngươn Nhi.

Giết một lúc, chàng hơi thấm mệt, đầu chí có phần nào dịu lại, sự hăng say kém giảm.

Mùi máu tanh làm chàng lợm giọng.

Chàng tỉnh cơn phần hận loạn cuồng.

Độc Cô Thanh Tùng nhận định tình hình một thoáng rồi kề to miệng vào tai Ngươn Nhi, thì thầm mấy tiếng, đoạn bất thành linh cả hai vọt mình lên cao, trường kiếm vung theo vẽ thành hai cái móng dài thoát khỏi cục trường.

Convert To PDF - Phương Vô Kỳ
- May 2003 -